

Arrest

nr. 135 990 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende de partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2011 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in met het oog op het volgen van studies in België.

1.2. Op 4 februari 2011 wordt de afgifte van een visum type D aan de verzoekende partij toegestaan.

1.3. Op 25 februari 2011 meldt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente Sint-Jans-Molenbeek voor een inschrijving als student.

1.4. Op 21 mei 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om verlenging van zijn verblijfsmachtiging.

1.5. Op 7 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 11 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 27 februari 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Sint-Jans-Molenbeek een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag, gelet op de negatieve woonstcontrole.

1.8. Op 14 maart 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 8 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in het kader van een wettelijke geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdane, U.F. De verzoekende partij legt een verklaring van wettelijke samenwoning van 1 maart 2014 voor.

1.12. Op 10 maart 2014 stelt de Procureur des Konings van Dendermonde een onderzoek te hebben geopend naar een eventuele schijnwettelijke samenwoning.

1.13. Op 8 mei 2014 adviseert de Procureur des Konings de wettelijke samenwoning als gunstig.

1.14. Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- huurovereenkomst dd. 14.01.2014, met vermelding van zowel betrokkene als de referentiepersoon; verklaring wettelijke samenwoning dd. 01.03.2014: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

- digitaal gedateerde foto dd. 31.03.2012; bewijs telefonische conversatie uit de periode 04.10.2012-23.11.2013: deze gegevens tonen aan dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert eind maart 2012, en gedurende geruime tijd op regelmatige basis telefonisch contact hadden. Deze gegevens tonen echter niet aan dat betrokkenen elkaar gedurende de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de verzoekende partij dat het verblijfsrecht haar geweigerd werd om reden dat niet afdoende wordt bewezen dat zij met haar partner een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste twee jaar of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag, terwijl dit nochtans wel het geval is. Zij verwijst naar de motivering “Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden” en stelt dat hieruit blijkt dat ter beoordeling van de duur van de effectieve samenwoning van haar en haar partner op hetzelfde adres de gemachtigde van de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op de gegevens van het Rijksregister, dat het Rijksregister echter slechts informatie geeft over haar adres vanaf het ogenblik dat zij op enig wettelijk verblijf in België aanspraak kon maken, met name vanaf de indiening van de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, doch geen gegevens biedt omtrent een reeds eerder effectief (doch niet officieel geregistreerd) samenleven op hetzelfde adres als haar partner, dat er nochtans *in casu* wel sprake is van een langer *de facto* samenwonen van beide partners op hetzelfde adres. De verzoekende partij meent dan ook dat

door de beoordeling van de wettelijke voorwaarde van minstens één jaar samenwoont voorafgaand aan de aanvraag te beperken tot een nazicht van de gegevens van het Rijksregister, de gemachtigde van de minister artikel 42*bis*, §2, 2°, a) (de verzoekende partij doet waarschijnlijk op artikel 40*bis*, §2, 2° a)) van de vreemdelingenwet heeft geschonden, nu het begrip samenwoont uit deze wetsbepaling geenszins kan worden beperkt tot een wettelijk of anderszins geregistreerd samenwonen, dat uit voorgaande eveneens dient te worden afgeleid dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op een onvolledige studie van het dossier en daarmee het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Wat betreft de door haar voorgelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat zij onder meer een digitaal gedateerde foto van 31 maart 2012 heeft voorgelegd evenals bewijzen van telefonische conversaties uit de periode van 4 oktober 2012 tot 23 november 2013, dat zij aldus minstens een begin van bewijs aanbracht, dat zelfs indien deze bewijselementen geen afdoende bewijs vormen voor de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie, dit bewijs wel volgt uit de samenlezing ervan, dat de gemachtigde van de minister hier ten onrechte aan voorbij gaat, zodat de bestreden beslissing niet op behoorlijke wijze werd gemotiveerd. De verzoekende partij meent dat uit het geheel van de bewijsstukken wel degelijk het stabiel en duurzaam karakter van de relatie blijkt, zoals omschreven in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, zodat de bestreden beslissing deze bepaling schendt, dat door enkel de verschillende bewijsmiddelen afzonderlijk te beoordelen zonder aandacht te hebben voor hun samenhang en de wijze waarop zij elkaar aanvullen, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat de bepalingen van artikel 40*ter* van toepassing zijn op familieleden van een Belg voor zover het de familieleden betreft die vermeld zijn in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen en dat de betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner zoals vereist door artikel 40*bis*, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Vervolgens zet de verwerende partij uiteen waarom zij van mening is dat onvoldoende bewijs voorligt van een duurzame en stabiele relatie.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien bespreekt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing in haar middel waardoor zij aangeeft de motieven te kennen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.3. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.1.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: - de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
[...].”*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.
De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:
a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :
- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
(...).”*

Dit wetsartikel stelt op heldere wijze dat de verzoekende partij en de partner met wie zij een bij wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten, op het ogenblik van indiening van de aanvraag, een duurzame en stabiele partnerrelatie moeten bewijzen door aan te tonen dat zij ofwel één jaar voorafgaand gezamenlijk en onafgebroken hebben samengewoond in België of een ander land ofwel elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en elkaar minstens driemaal ontmoet hebben ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

3.1.5. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op grond van de haar gekende gegevens en aangereikte bewijzen ter staving van de verblijfsaanvraag van 8 maart 2014 op kennelijke redelijke wijze kon besluiten dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie zoals vereist door artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ter beoordeling van de duur van de effectieve samenwoning van haar en haar partner op hetzelfde adres de gemachtigde van de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op de gegevens van het Rijksregister en zij meent dat door de beoordeling van de wettelijke voorwaarde van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag te beperken tot een nazicht van de gegevens van het Rijksregister, de gemachtigde van de minister artikel 40bis, §2, 2°, a) van de vreemdelingenwet heeft geschonden, mist haar kritiek feitelijk grondslag. Immers gaat de verzoekende partij voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de duur van de effectieve samenwoning geenszins beperkt heeft tot de gegevens van het Rijksregister, doch eveneens de stukken die werden voorgelegd door de verzoekende partij en waaruit een effectieve samenwoning zou blijken heeft beoordeeld. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de huurovereenkomst van 14 januari 2014 en de verklaring wettelijke samenwoning van 1 maart 2014 in ogenschouw werden genomen als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, doch niet afdoende werden beschouwd daar ze te recent waren. Gelet op het feit dat de

aanvraag dateert van 8 maart 2014 en het feit dat het stabiele en duurzame karakter van een relatie kan aangetoond worden indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te besluiten dat de verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij en haar partner als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

In zoverre zij meent dat er nochtans *in casu* wel sprake is van een langer *de facto* samenwonen van beide partners op hetzelfde adres, laat zij na aan te geven of het langer samenwonen de termijn van één jaar bereikt. Voorts dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naliet om bewijzen over te maken betreffende een *de facto* samenwonen met haar partner, zodat de verwerende partij geen rekening kon houden met een eventueel *de facto* langer samenwonen. De bewijslast betreffende het duurzaam en stabiele karakter van de relatie berust immers op de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij met het *de facto* samenwonen doelt op het de voorgelegde huurovereenkomst, wijst de Raad naar voorgaande vaststellingen met betrekking tot de huurovereenkomst.

3.1.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast van het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande bewijsstukken is de bewijsvoering vrij waarbij de gemachtigde over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de voorgelegde stukken. Waar de verzoekende partij meent dat zij met de digitaal gedateerde foto van 31 maart 2012 en de bewijzen van telefonische conversaties uit de periode van 4 oktober 2012 tot 23 november 2013 een begin van bewijs heeft voorgelegd en zij voorhoudt dat uit het geheel van de bewijsstukken wel degelijk het stabiel en duurzaam karakter van de relatie blijkt, zoals omschreven in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat louter het niet eens zijn met de appreciatie van de gemachtigde niet volstaat om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten.

De argumentatie van de verzoekende partij dat zelfs indien de voornoemde bewijselementen geen afdoende bewijs vormen voor de stabiliteit en duurzaamheid van de relatie, dit bewijs wel volgt uit de samenlezing ervan, dat de gemachtigde van de minister hier ten onrechte aan voorbij gaat en dat door enkel de verschillende bewijsmiddelen afzonderlijk te beoordelen zonder aandacht te hebben voor hun samenhang en de wijze waarop zij elkaar aanvullen, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, kan zij niet gevolgd worden. Immers komt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voren dat de verwerende partij deze bewijselementen gezamenlijk heeft beoordeeld. Zo worden de voornoemde bewijselementen – de digitaal gedateerde foto en de bewijzen van telefonische conversaties – opgesomd en wordt vervolgens gemotiveerd dat ‘deze gegevens’ aantonen dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar kennen sinds maart 2012 en gedurende geruime tijd op regelmatige basis telefonisch contact hadden, doch dat ‘deze gegevens’ niet aantonen dat betrokkenen elkaar gedurende de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, dat ‘deze documenten’ dan ook niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de door haar voorgelegde bewijsstukken, elk afzonderlijk of samengenomen, wel het bewijs zouden vormen van een duurzame en stabiele relatie, zoals vereist door artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

3.1.7. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.1.8. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van de voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van voornoemde bepaling nu het feit dat haar het recht op verblijf ontzegd wordt meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer met de levenspartner van haar keuze kan samenblijven met wie zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Zij wijst er op dat er *in casu* geen betwisting bestaat over het feit dat zij op heden met haar partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, dat dit minstens niet werd in twijfel getrokken in de bestreden beslissing, dat haar een wettelijk verblijf ontzeggen derhalve neerkomt op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land, dat dit derhalve een inbreuk betekent op artikel 8 van het EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgisch wettelijke bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.2.2. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreft het hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie *c.q.* Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In dat geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

3.2.3. De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat ze voor een Staat de algemene verplichting inhouden om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de

openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie *c.q.* Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie *c.q.* Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Te dezen bepalen artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, *juncto* 40*ter* van de vreemdelingenwet de perken binnen de welke de partner van een Belg het recht op gezinshereniging kan doen gelden. De maatregelen zijn aldus bij wet voorzien. De bestreden beslissing strekt er geenszins toe de verzoekende partij het recht op een gezinsleven in België te ontzeggen, maar stelt enkel vast dat *in casu* niet is aangetoond dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsmachtiging.

In concreto motiveert de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, of dat zij als partners één jaar voor de aanvraag ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

3.2.4. De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij op heden met haar partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat de partner van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Nigeria, verder te zetten. Verder moet nog worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER